

A cél: Kasztrióta György

1. fejezet: A megbízás

Meleg júliusi nap volt az 1448-ik esztendőben. A nap szikrázóan sütött le a mezőre, ahol Hunyadi János csapatai táboroztak. Csak a magas erdélyi bércek vetettek némi árnyékot. János vajda javában gyakorlatoztatta csapatait. Nem kis feladat állt az ország minden részéből összesereglett had előtt. Hunyadi János, aki ekkor Magyarország kormányzója volt, újabb hadjáratot tervezett a török ellen. Erre készült az a rengeteg katona, akik ezen a mezőn táboroztak. A táborban mindenhol sürgő-forgó táborverő cselédek és pihenő katonák halk zsongása hallatszott. A gyakorlatozó téren pedig kemény parancsszavak repkedtek. A tisztek gyakorlatoztatták vitézeiket. A sátrak között bóklászott Mihály is, Hunyadi régi katonája. Ott volt a dicsőséges hosszú hadjáratban, és azt is látta, ahogy a pogány törökök janicsárjainak sűrű sorai közt elveszett II. Ulászló király. Most Hunyadi kormányzó, így az egész ország haderejét mozgósítani tudja, ráadásul az albán fejedelemmel, Kasztrióta Györggyel is szövetségre akar lépni, hogy együtt eltiporják a török haderőt. Mint mondtam, Mihály dologtalanul lézengett a sátrak között és közben azon gondolkozott: Milyen is lehet ez a Kasztrióta György, akit a pogányok Szkander bégnek neveznek? Sokat hallott már róla. Jól tudta, hogy nagyon jó vitéz és zseniális hadvezér, aki már Hunyadiéval vetekedő hírre tett szert. Ám mégis szeretne volna egyszer látni, hogy milyen ember is ez a „Szkander bég”. Majd a hadjáraton törte a fejét. Sikerül-e végre felszabadítani a Balkánt? János úr reméli, hogy igen, de mi lesz ha megint csúfos vereséget szenvednek, olyat, mint amelyet Várnánál. Gondolatai közt észre sem vette, hogy elrepült az idő. Mikor észbe kapott már megszólalt az ebédet jelző harang. Az étkezősátor felé vette az irányt, útközben találkozott egy csapat könnyűgyaloggal. Fegyveresen sietett ki-ki a maga sátra felé.

- Ezek gyakorlaton voltak. – mormogta, csak úgy az orra alatt Mihály. Mikor az istálló előtt ment el, megpaskolta kedves lova nyakát. Nem siette el a dolgot. Tulajdonképpen ha kimenőt kapott, Mihály semmit sem szeretett elsietni, szép komótosan sétált a konyhasátor felé ahol a sütőasszonyok már leemelték a hatalmas bográcsokat a tűzről és mindent megtöltött az ízletes leves illata.

Az ebéd igen ízlett neki. Jóllakott elégedettséggel tartott a sátra felé. Fel akart készülni, mert parancsnoka azt mondta, hogy egy óra múlva az ő százada fog kimenni a gyakorlótérre. Mihály nagyon szeretne ezeket a gyakorlatokat, mert itt megmutathatta páratlan

vívótudását. Ahogy elmélázva lépkedett a sátra felé, egyszer csak azt hallotta, hogy valaki a nevét kiabálja:

- Mihály! Mihály!

Megfordult, egy embert látott aki felé tartott. Mikor közelebb ért, felismerte benne Istvánt, hű bajtársát.

- No mi az? – kérdezte, mikor odaért hozzá.

- János vajda azonnal látni akar mindkettőnket. Gyere!

Ekkor István megindult Hunyadi sátra felé. Mihály sem teketóriázott többet, ő is arrafelé vette az irányt.

- Amikor megérkeztek a kormányzó, sátrához, két őr megállította őket.

- Hova, hova? – kérdezte az egyik.

- A nagyságos kormányzó úr azonnal látni kívánt minket. – felelte István.

Ekkor a két őr félrehúzta a lándzsáját, és kitárult a kormányzó sátrának ajtaja. Itt is minden olyan volt, mint egy átlagos katona sátrában. Az egyik sarokban egy nagy faállvány állt, amire mindenféle fegyvereket aggattak. A másik sarokban egy medvebőrös kerevet állt, a fal mellett pedig itt-ott egy-egy nagy vaspántos láda. A sátor közepén egy nagy faasztal állt, ami mellett egy faragott karosszékből ült a híres törökverő. Hunyadi János, Erdély vajdája, Magyarország kormányzója. Éppen egy levelet diktált a mellé ülni íródeáknak. Jöttükre azonban abbahagyta a beszédet, felállt és rámutatott az asztal másik végében álló padra.

- Üljetek le!

Hőseink leültek az alacsony ülőalkalmatosságra. János vajda belekezdett a mondanivalójába.

- Ugye Mihály, te tudsz törökül és albánul?

- Igen, uram.

- Te, István, pedig ismered a robbanószerkezetek és fegyverek minden titkát, igaz?

- Igen, uram.

- Hát akkor most ide figyeljtek. Mint az ti is tudjátok, az elkövetkezendő hadjárat igen fontos.

A két vitéz bólintott

- A sikerhez fontos, hogy az albán segédcsoportok minél előbb csatlakozzanak hozzánk.

Erről viszont értesíteni kell György urat, az albánok fejedelmét. A titkos levél elküldéséhez szükségem lenne két becsületes, megbízható vitézre, akik tisztességgel végrehajtják a feladatot és célba juttatják a levelet. Én rátok gondoltam.

Egy pillanatnyi csend következett. Mihály hátán végigfutott a hideg. Hát mégis látja majd szemtől szembe a fejedelmet. Sőt ő szállítja a titkos levelet György úrnak. A következő pillanatban mindketten felugrottak és egyszerre kiáltották:

- Megfogadjuk, hogy az életünk árán is célba juttatjuk a levelet.

- Tudtam, hogy számíthatok rátok. – felelte a vajda. – Holnap hajnalra mindent előkészítünk, addig ti is készüljetek fel. Ha visszatértek, a jutalmatok sem marad el. Elmehettek!

Ekkor a két vitéz felállt, és kiment az ajtón. Tudták, hogy most valami nagyon fontosat bíztak rájuk. A harcias István csak úgy dagadt a büszkeségtől. Mihálynak pedig csak az ebéd előtti sétája járt az eszében. Lám teljesült a kívánsága, találkozhat a híres Kasztrióta Györggyel.

Másnap még alig pirkadt a hajnal, ők már a lovukon ültek, török könnyűlovas szpáhiknak álcázva. A levelet is nagyon ügyesen eldugták János vajda valahonnan szerzett egy Koránt, amiből kitéptek egy lapot, a helyére pedig betették a titkos levelet. A könyvecskét Mihály a zsebébe rejtette. Természetesen megfelelő mennyiségű ételt, vizet és fegyvert vittek magukkal. Sőt, István hozott magával egy kis puskaporos hordót, amiből egy kanóc lógott ki.

- Azt meg minek hozod magaddal? – kérdezte Mihály.

- Egyszer még jó szolgálatot tehet. – válaszolta István.

- Mindegy.

Megszólalt a kürt, ami az indulásukat jelezte. Ekkor a két bajtárs elindult délnek, amerre II. Murád szultán birodalma feküdt.

2. fejezet: A fogság

A két vitéz egy napig szinte megállás nélkül vágatott. Elhagyták már Szerbiát, a vén Brankovics kicsiny országát, melyet az ő vitézségük hódított vissza 6 évvel ezelőtt. Mihály bele se gondolt, hogy mennyi idő telt el azóta. Csak most, végiggondolva jött rá, tulajdonképpen milyen régen is volt már, hogy Hunyadi nem tudta áttörni a török sebtiben összeácsolt hegyi barikádjait. Régen volt bizony.

Csak úgy suhant mellettük a táj, ahogy közeledtek a félelmetes török határhoz. Átmentek néhány kisebb-nagyobb falucskán is. Mindenhol serénykedő emberekkel találkoztak, készült mindenki a nyár végi betakarításra. Egyszer csak István megszólalt:

- Itt még beszélhetünk magyarul, de ne feledd, ha átértünk az oszmánok földjére, már csak törökül szólhatunk, legfeljebb este szólhatunk a saját nyelvünkön.

Mihály is gondolt már erre. Igen, gyanút kelthetnek, ha magyar beszéddel szólnak. Egyszer csak véget ért a faluk sora. Már a határ közelében vagyunk. – gondolta Mihály. Nemsokára el is érték a törökök birodalmát.

Hamarosan egy kisebb várost vettek észre, amit fehér sátrak vettek körbe.

- A szultán hadserege. – motyogta maga elé István. Természetesen törökül.

Ahogy közelebb értek, látták, hogy az úton török őrök vigyáznak. Meg kellett állniuk, vagy gyanút keltettek volna. A két őr keresztbe rakta előttük lándzsájukat. Az egyik odalépett Mihályhoz.

- Mi célból utaztok?

- A felséges Padisah, Allah növelje hosszúra a szakállát, – itt mind a négyen meghajoltak – arra utasított minket, hogy haladéktalanul utazzunk az albán határ közelébe.

- Gyertek velem Ahmed Ali basa színe elé.

Mihálynak fogalma sem volt róla, hogy mi rosszat mondott, de hát mit volt mit tenni, követték az őr, aki egyenesen a városba vezette őket. A város zsúfolt és koszos volt. Egyemeletes, agyagtéglából épült házak emelkedtek a kacsaringós utcák két oldalán. Ha nem vezették volna őket, eltévednek. Nagy volt a forgatag. Egyik szűk utcából a másikba kanyarodtak, mikor egyszer csak egy kicsi térre értek. A térrel szemben egy hatalmas kőépület magasodott. Magasan lévő, apró, csúcsíves ablakai voltak, amiket erős, pántos fatáblák fedtek. Lent, már majdnem a földnél apró, rácsos ablakok voltak. A fala sárga hommoköből épült, amin semmilyen díszítés sem volt.

- Várjatok itt! – mondta az őr.

Elszaladt, és beszélt valamit a palota kapuja előtt álló őrrel. Az bement az épületbe.

Hamarosan visszatért. Majd mindketten odamentek a két magyar vitézhez.

- Kövessétek. – ezzel a kapuőrre mutatott.

Mihályék követték. Az végigvezette őket a palota termein, míg el nem jutottak egy kis szobába. Itt csak egy asztal volt, ami mellett egy hosszú fekete szakállú, igen pocakos török ült. Ő volt Ahmed Ali basa. A sarokban még egy lándzsás őr álldogált. Az őr, aki eddig vezette őket, kiment az ajtón. A basa ülőhelyet mutatott a két áruhás vitéznek. Belekezdett:

- Az őrök azt mondták nekem, hogy az albán határhoz igyekeztek. Igaz ez?

- Igaz, nagyságos uram.

- Én is éppen arra tartok. Tartsatok velem!

- Köszönjük a kegyed, nagyságos uram, elfogadjuk az ajánlatot.

- Helyes, elmehettek. Kaptok egy sátrat a táborban! Várjatok a kapu előtt, küldök valakit, aki megmutatja, hogy hol lesz a helyetek.

- Köszönjük, kegyelmes uram.

Ekkor a két vitéz kilépett a szobából, az őr pedig visszavezette őket a kapu elé. Mikor Mihályék kimentek, Ahmed Ali odaszólt az eddig némán álldogáló őrhez.

- Vezesd azonnal elém Abdu el Hali-t.

- Igenis, kegyelmes uram.

Nemsokára meg is jelent a basa színe előtt Abdu el Hali, a basa kipróbált belső embere. Olyan ravasz volt, mint a róka, ugyanakkor gonosz és kegyetlen. A basa legjobb kéme volt. Busás pénzért bármit elvégzett. Hát őt hívatta most Ahmed Ali.

- Már sok mindent tettél meg nekem.

- Így van.

- Most újabb feladatom van számodra, ha jól teljesíted, jutalmad nem marad el.

- Miről lenne szó?

- Áll az ajtóban két ismeretlen szpáhi. Te fogod nekik megmutatni a táborhelyüket, de úgy helyezd el őket, hogy a te sátrad közelében legyenek. Éjjel-nappal figyeld őket. Gyanakszom rájuk.

- Igenis, nagyságos uram.

Nemsokára hőseink elfoglalták sátrukat. Pont tőszomszédságban voltak Abdu el Hali-val. Egész nap mást sem csináltak, mint fel alá lézengtek a táborban, hátha megtudnak valami érdekeset. Pontosabban csak Mihály figyelt, István rosszkedvűen sétált fel-alá. Mihálynak fogalma sem volt, hogy mi bántja barátját.

Mikor aztán leszállt az éj és mindenki nyugovóra tért, ők még csöndben beszélgettek.

- Miért fogadtad el a basa ajánlatát? – kérdezte István – Rettentően veszélyes itt lennünk.

- Nem volt más választásom. Ha nem fogadom el, esetleg gyanút fog és erőszakkal itt tart minket.

- Mi van akkor, ha már elértük Albániát? Hogyan szökünk meg?

- Azt még nem tudom, de most legalább zavartalanul haladhatunk egészen az albán határig, ott pedig majd kitalálunk valamit.

István ekkor elhallgatott. Mérlegelte a lehetőségeiket. Igaz, tényleg zavartalanabbul tudnak a szultáni sereggel haladni, de állandóan nyomasztotta, hogy miképp fognak elszökni a hatalmas táborból. Ekkor így szólt:

- Mihály.

- Igen? – válaszolta egy álmosság hang.
- Én aggódom emiatt a török miatt is, aki a szomszédban lakik. Csak rosszat hallottam róla a katonáktól.
- Igen, én is sok rosszat hallottam felőle, de majd nyitva tartjuk a szemünket.

Másnap reggel Mihály csak akkor kelt fel, mikor reggelihez szólították a tábor népét. Morcosan, morogva kászálódott fel fekhelyéről. Nagy nehezen végül fölkel, magára öltötte a fegyvereit és kilépett az ajtón, majdnem felbukott Istvánban. Mint kiderült, ő már kora reggel talpon volt és tovább szaglászott Abdu el Hali után.

Mikor aztán elhagyták a konyhasátort, azt látták, hogy minden egyes ember, aki csak a táborban volt, az egy helyre igyekezett. István nem értette, hogy mire ez a nagy felfordulás. Mikor csak úgy a semmiből előttük termett Abdu el Hali.

- Miért nem igyekeztek, hogy tiszteleteteket tegyétek Allah előtt?! – kérdezte szemrehányóan.
- Igen, igen. Éppen oda igyekeztünk, csak még el kell mennünk a szőnyeginkért. – felelte Mihály.
- Akkor ott találkozunk.

Mikor a sátorban elővették azokat a kicsi szőnyegeteket, amiket Mihály hozott, István megkérdezte, hogy miért is kellenek.

- Tudod, István, itt úgy imádkoznak az emberek, hogy leterítenek egy szőnyeget és azon térdelnek.
- Nem lesz baj, hogy mi egyáltalán nem ismerjük az imákat?
- Szerintem ennyi ember között nem fogják észrevenni.

Mikor aztán már az egész tábor népe és velük együtt a mi két vitézünk is megérkezett, a müezzín belekezdett az imába. Mindenki imára emelte a kezét, így Mihály is úgy tett. Ekkor azonban kiesett zsebéből a kicsi Korán, és ó, szörnyűség, pont ott nyílt ki, ahol a titkos levél volt. A mellette ülő Abdu el Hali rögtön felkapta és felkiáltott.

- Esdeklő bocsánatot kérek a szent ima megzavarásáért, de ebben a Koránban nem a szent írás található, ez egy gyaur levél, amit ugyan nem tuduk kiolvasni, de úgy sejtem magyar lehet, így a mellettem lévő szpáhi egy gyaur kém.
- Elfogni! – kiáltotta a basa.

Ekkor két testőr felpattant, megragadták Mihályt és elhurcolták. István döbbenten figyelte az eseményeket, de nem szólt. Ugyanakkor feltette magában, még aznap este kiszabadítja a társát.

Mihályt megint csak végighurcolták a palotán, de most egy sötét és rideg tömlöcbe vetették, majd rácsapták az ajtót. Körülnézett. Egyedül volt a kicsi cellában. Egyetlen apró rácsos ablak volt rajta, a falak hidegek és nyirkosak voltak, sehol egy darab bútor. Kinyílt az ajtó és belépett Ahmed Ali basa két testőr kíséretében. Dühösen ráordított Mihályra.

- Mond el, hogy mi van abban a levélben, amíg szépszerével mondom!

Mihály higgadtan válaszolt:

- Sosem árulom el neked.
- Úgy. Majd holnap kiszedjük belőled.
- Bármilyen kínzást kiállok.
- Azt majd meglátjuk.

Kilépett és becsapta az ajtót. Mihály csüggedten nekidőlt a falnak.

István egész nap azon gondolkodott, hogyan tudná kiszabadítani bajtársát. Végül kitalált valamit. Megvárta, amíg az éjszaka elfedi a lépteit, ekkor beosont a városba és megkereste a basa dolgozószobájának ablakát. Ahmed Ali éppen az íróasztalnál ült és a titkos levelet nézegette. Egyszer csak felállt.

- Nem megyek ezzel semmire, hiszen egy szavát se értem, majd holnap kerítek valakit, aki tud magyarul.

Ezzel kiment, bezárta az ajtót, a levelet pedig az asztalán hagyta. Szerencsére az ablakról megfélemedezett. István gyorsan bemászott az ablakon, és a zsebébe rejtette a könyvecskét. Ezután elindult kimenteni Mihályt.

Mihály az egész napot a sötét cellában töltötte. Már elhagyta minden reménye mikor halk pisszegést hallott. Az ablakhoz rohant, és igen, István volt az.

- István, jaj de örülök neked! – kiáltott fel Mihály
- Psssszt. - pisszegett István – Azért jöttem, hogy kiszabadítsalak, állj hátrébb!
- Miért?
- Csak állj hátrébb!

Mihály félreállt, István pedig előhúzta a kis hordót, benne a kanóccal. Letette a fal mellé és meggyújtotta a kanócot, majd ő is hátrébb ugrott. Egy pillanat múlva Mihály már könnyedén ki tudott mászni a keletkezett lyukon.

Ahmed Ali basa éppen lefeküdni készült, mikor meghallotta a robajt és azonnal egy testőr kíséretében lerohant. Éppen mikor leért, akkor ugrottak rá a felszerszámozott és felkészített lovakra, amelyeket István már korábban elrejtett. A basa magából kikelve ordította:

- Azonnal, ötven fegyveres! Utánuk!

Hőseink sem késlekedtek. Vágtatni kezdtek, mire pedig az ötven fegyveres előállt, ők már messze jártak.

Egy közeli erdőben rejtőztek el.

István eképp elmélkedett:

- Most már nem lesz könnyű utazni.

- Így van, de legalább a levél nem került rossz kezekbe.

Egy pillanatnyi csend következett, amit egyszer csak Mihály tört meg:

- Tulajdonképpen igazad volt. Tényleg jól jött az a kis hordó.

3. fejezet: Az albán fejedelem

Mihály és István három napig meglehetősen nehezen haladt előre. Az erdőkben bújálva, csak éjszaka tudtak haladni. Elég nehéz volt úgy előre jutni, hogy ne vegyék őket észre a szökésük után állandóan járőröző török katonák.

Egyszer csak megszaporodtak a hegyek, és megritkultak a török katonai alakulatok.

- Ez már Albánia. – mondta István – Már csak kerítenünk kell valakit, aki elvezet minket a fejedelméhez.

- Nem kéne akkor előbújnunk az erdőből?

- Nem, még korai lenne, de már nappal is haladhatunk.

Kora délután egy favágót pillantottak meg. Mikor az is meglátta őket, felemelte a baltáját és albánul ezt kiáltotta:

- Kik vagytok és mit kerestek itt?

Erre Mihály albánul válaszolt:

- Békével jöttünk. Magyarország kormányzójának, Hunyadi Jánosnak a levelét hoztuk el az albánok fejedelmének, Kasztrióta Györgynek.

Az ember leeresztette a fejszét.

- Elnézését kérem kedves követ úr, csak a ruhája miatt azt hittem, maga is egy török kém. Szükségük lenne esetleg útbaigazításra?

- Köszönjük, és elfogadjuk az ajánlatot.

- Kérem, kövessenek!

Ekkor az albán favágó megindult egy keskeny ösvényen. Az ösvény túl szűk volt ahhoz, hogy lovon kövessék a láthatólag otthonosan mozgó albánt, így aztán leugrottak a lovaikról, megragadták a kantárszárukat, és gyalog követték.

Ahogy haladtak, egyre ritkult az erdő, majd végül kiértek egy nyílt tisztásra. Ahogy felnéztek, egy magas szikla ormán hatalmas várat pillantottak meg.

Ez hát a híres krujai fellegvár, amit sokszor hiába ostromolt a szultán híres hada. – gondolta Mihály. Vezetőjük megállt és így szólt:

- Elnézésüket kérem, de szeretnék szólni, hogy innentől kicsit meredekebb lesz az út. Hőseink bólintottak. Az albán nekivágott a meredek és sziklás ösvénynek.

Hamarosan elérték a krujai fellegvár kapuját. Itt két marcona albán megállította őket.

- Kik vagytok? – kérdezte az egyik.

- Én csak egy szegény favágó vagyok, - válaszolta a vezetőjük – de ők itt a magyar kormányzó követei.

Erre meglágyult az örök tekintete. Félrehúzták lándzsáikat és beengedték a küldöttséget. Bent katonák sokasága fogadta őket. Mindenki gyakorlatozott vagy örködött.

Kitűnően megerősített hely. – gondolta Mihály. Az albán favágó elvezette őket egy másik kapuhoz. Itt is elmagyarázta az öröknek, hogy mi járatban vannak. Ezek is átengedték őket, így beléphettek a belső várba. Itt aztán odaadták a lovaikat egy istállólegénynek. Ezen a helyen lakott a híres törökverő, Kasztrióta György.

Egy díszes palotához léptek, ahol szintén két őr álldogált. A favágó nekik is elmondta, hogy mi járatban vannak. Ezután a kísérő elment, majd az egyik őr vezette őket tovább.

Nagy itt a biztonság. – gondolta Mihály.

Az őr rengeteg termen és folyosón vezette őket keresztül. Egyszer csak egy hatalmas kapu előtt megállt.

- Ez itt György úr trónterme. – mondta az őr – Hajoljatok, meg ha belépünk.

Ezzel feltárta az ajtót. Hőseink egy hatalmas teremben találták magukat. A magas ablakok alatt a falakon hatalmas falikárpitok lógtak, előttük pedig állig felfegyverzett őrök álltak sorfalat. A terem végében egy hatalmas trónszékben ült az albánok fejedelme, Kasztrióta György.

A követek leborultak a trónszék előtt, ahogy azt az őr tanácsolta.

- Álljatok fel! – zengett Kasztrióta szava.

Felálltak, Mihály pedig belkezdet mondókájába:

- Nagyságos György úr, mi Magyarország kormányzójának, Hunyadi Jánosnak a követei vagyunk. Azt a megbízást kaptuk, hogy ezt a levelet, az oszmánok elleni támadás ügyében, átadjuk.

Ekkor átadta a kis könyvecskét, pont ott kinyitva, ahol a levél volt. György úr elvette.

Nézegette, elolvasta, majd így szólt:

- Biztos kifáradtatok az út alatt, töltsetek nálunk néhány napot!
- Köszönjük uram, de már holnap indulnunk kell, hogy elvigyük az üzenetedet az urunknak.
- Rendben, üzenem az uratoknak, hogy megkaptam a levelet és számíthat rám.
- Átadjuk uram, de kérnénk valamit.
- Mi lenne az?
- A törökök már ismernek minket.
- Hogy érted?
- Az úton... – és töviről hegyire elmondta, hogy mi történt velük Végül így fejezte be:
– Tehát szeretnénk kérni egy új álcát.
- Mi sem természetesebb, sőt egy vezetőt is adok mellétek, aki ismeri a hegyi utakat.
- Köszönjük, felséges uram.

Kasztrióta odaintett magához egy őrt és mondott neki valamit, majd így rendelkezett:

- Ez az őr megmutaja a szobákat, holnap hajnalban pedig indulhattok.
- Köszönjük, uram.
- Elmehtetek.

Az őr kíséretében kimentek a teremből. A strázsa megint csak végigvezette őket számtalan folyosón. Végül elértek egy alacsony tölgyfaajtót. Itt a katona megállt.

- Megérkeztünk. – mondta az őr – Rendezkedjete be! Ha valmire szükségetek lesz, csak húzzátok meg a zsinórt! Este jönni fog valaki értetek és lekísér a vacsorához.
- Köszönjük.

Az őr ekkor visszafelé vette az utat. Mihály és István pedig beléptek a szobába. Nem volt nagy, de nagyon szép. Két nagy mennyezetes ágy állt benne, valamint egy asztal két székkal. Egy meglehetősen nagy ablaka volt, ami pont a vár udvarán lévő szökőkútra nézett. A falakon gyönyörű szőnyegek lógtak. Az ajtó mellett ott csüngött a nevezetes zsinór. Mihály és István kicsomagolt.

Egyszer csak kopogtatást hallottak. Mihály odalépett és kinyitotta az ajtót. Egy szolga állt előtte és így szólt:

- Kérem az urakat, tartsanak velem, azonnal felszolgálják a vacsorát.

Mihály és István szó nélkül követték. Az inas egy nagy terembe vezette őket, ahol a hosszú asztalnál György úr és a főemberei már csak rájuk vártak.

A kiadós vacsora után hőseink visszamentek a szobájukba. Még sokáig az ágyban ülve beszélgettek.

- Összeségében szép hely ez az Albánia. – mondta István.

- Én is így gondolom, – felelte Mihály – de most már aludnunk kéne, holnap hosszú nap áll előttünk.

Ezzel elfújta az asztalon álló gyertyát.

4. fejezet: A hazaút

Másnap hajnalban indulásra készen álltak. Mihály görög kereskedőnek álcázta magát, István és az albán kísérő pedig kocsisoknak, így két szekeret is vittek magukkal. Mindezeket György úr biztosította számukra, sőt István még egy újabb hordócskát is kapott. Így indultak el észak felé.

Ahogy elhagyták Albánia határát, egyre inkább megsaporodtak a török katonai alakulatok. A török tisztek mindenkit megállítottak és két szökött szpáhiruhás magyar kémről érdeklődtek. Mihályékat is megállították estefelé egy falu határában.

- Nem láttak két gyanúsán viselkedő szpáhit véletlenül, kalmár uram? – szólt oda a török.

- Nem, effendi, de ezentúl résen leszünk!

- Továbbmehetnek.

Átmentek a falun. A falu határánál Mihály megállította a menetet.

- Itt ütünk éjszakára táborn.

Ekkor leugrott a lováról. István és az albán is lekászálódott a bakról, majd hárman felverték a kis sátrat, amiben aludni szoktak.

Mikor épp a lovakat itatták a közeli patakból, egy vándor dervis mellettük táborn.

Mihály odaszólt hozzá:

- Mi járatban vagy, igazhitű barátom?

- Zarándokúton vagyok.

Mihályt többé nem érdekelte a dervis, úgy gondolta nem jelenthet veszélyt.

Mikor aztán leszállt az éj, a társak magyarul suttogtak a sátrukban.

- Innen már nincs messze Magyarország. – szólt az egyik.

- Jó is, már nagyon szeretnék hazaérni. – mondta István.

Ahogy így beszélgettek, nem vették észre, hogy valaki figyeli őket. A dervis éppen a patakhoz ment, hogy igyon egy kis vizet. Mikor hőseink sátra mellett ment el, megütötte a fülét a halk idegen beszéd. Közelebb lopódzott és hallgatózott. Nem tudta, hogy mit beszéltek, de azt tudta, hogy magyarul folyik a szó. Jobb lesz jelenteni. – gondolta, de addig nem merte, amíg vitéz magyarjaink el nem indulnak. Félt, hogy meglátják.

Mikor aztán hőseink szedelődzködtek, az dervis észrevétlenül elsurrant a török tiszthez, aki a faluban állomásozott.

A török éppen reggelizett, mikor az dervis elébe járult.

- Elnézését kérem, kegyelmes uram, hogy megzavarom, de tudomásomra jutott, hogy a falu határában táborozó kereskedők, a magyar kémek.

A török felugrott.

- Mit makogsz itt össze-vissza?

- A kereskedők a magyar kémek, akiket keresel.

- Honnan gondolod?

- Hallottam, ahogy magyarul beszéltek.

- Mit mondtak?

- Azt nem értettem.

- Lóra húsz vitézt! – ordította az aga, majd a dervishez fordult:

- Ha visszatérek, bőkezűen megjutalmazlak.

- Köszönöm, uram.

A határban éppen indulni akartak, mikor felfigyeltek a nagy felfordulásra. Míg próbálták kitalálni mi lehet az oka, egy török meglátta őket, rájuk mutatott és felkiáltott:

- Gyaúr kutyák! – majd elrohant.

- Ezek rájöttek, hogy kik vagyunk! – kiáltotta István.

- Gyorsan. – rendelkezett Mihály – a legszükségesebbeket hozzátok magatokkal és nyergeljetelek egy lovat.

Pár perc múlva már megindultak, csak hogy mögöttük lihegett az aga húsz lovasával.

- Utánam! – kiáltotta az albán.

Mihály és István szó nélkül követték. Az bevezette őket a hegyek közé. Itt, a sziklás terepen a törökök lemaradtak. Mihály és István bírták az iramot, ők már Erdélyben megszokták az efféle útviszonyokat. Egyszer csak az albán megállt. Már hallották a törökök kiáltásait. Az albán a hegyeket nézegette. Egyszer csak felkiáltott:

- István, a hordót!

István odadobta neki. Az albán odatette egy szikla tövébe, majd meggyújtotta a kanócot.

- Gyorsan, el innen!

Lóra kaptak és elvágattak. A távolból még hallották a robajt és a törökök kiáltásait. Éppen akkor robbant fel a hordó mikor a törökök odaértek. Szörnyű kőomlást indított el, ami eltemette az agát és csapatát. Még hírmondójuk sem maradt.

Hőseinknek a hegyekben kellett tovább haladniuk. Vezetőjük szinte járhatatlan utakon vitte őket.

Végül három napi bolyongás után kiértek a hegyekből és megpillantottak egy falut. Fogytán volt az élelmük így elhatározták, hogy megpihennek, és gondoskodnak némi ennivalóról és vízről. Egyszer csak magyar szó ütötte meg a fülüket. Leugrottak a lovaikról. Mihály odaszólt egy öregnek, aki a falu határában sétált.

- Hé, öreg, meg tudod mondani hol vagyunk?

- Magyarországon, kegyelmes uram.

Mihály és István összenézett.

- Mi Hunyadi János úr követei vagyunk. Kasztrióta György úrnak, az albánok fejedelmének az üzenetét visszük urunknak. Meg tudod mondani, hogy merre van a tábora?

Erre az öreg elképedve így szólt:

- Nagyon szívesen segítenék önöknek követ uraim, de nem tudom merre van János vajda tábora. De a billogos talán igen.

- Elvezetnél hozzá?

- Persze, persze.

Nemsokára a billogos házában voltak. A falu billogosa kovács volt. Egy erős, magas, vállas ember. Éppen dolgozott, mikor megérkeztek hozzá, de rögtön letette a kalapácsot, amikor meghallotta, hogy János vajda követei kívánnak vele beszélni. Behívta őket a házába, étellel és itallal kínálta őket. Mikor már az asztalnál ültek, Mihály elmondta, hogy miért is szerettek volna beszélni vele:

- Nem tudja esetleg, hogy merre táborozik az urunk?

- Dehogynem, egy napi járóföldre van a tábor északkeletre, de ne induljanak el még ma, legyenek a vendégeim!

- Köszönjük. Tényleg ránk férne a pihenés.

Így a nap hátralevő részét a faluban töltötték. Mihály sétára indult. Megnézte, hogyan szorgoskodnak az emberek a nyár végi betakarításon. Bekukkantott a mesterek műhelyeibe, és nézte, hogyan készülnek a különböző portékák. Végül a falu határában gyönyörködött a táj

szépségeiben. Ekkor eszébe jutott a saját faluja és családja. Jó lesz majd újra látni őket. – gondolta. Amikor lement a nap, visszasietett a billogos házába. Kiderült, hogy István egész nap a kováccsal beszélgetett a különböző fegyverek elkészítéséről, mivel a billogos értett a fegyverkovácsoláshoz.

Vacsora után aztán az albánnal együtt a vendégszobába vonultak vissza.

- Nemsokára hazaérünk. – mondta Mihály.

- Jó lesz újra látni a tábort. – szólt István.

- Igen, úgy van.

Az albán hallgatagon ült. Ő nem értette miről folyik a szó, hiszen nem tudott magyarul. Végül aztán Mihály elfújta az asztalon álló gyertyát, és mind a hárman nyugovóra tértek.

5. fejezet: A megérkezés

Hunyadi éppen egy magaslatról kémlelte a hadgyakorlatokat, mikor egy rohanó őrt látott meg.

- Uram! – kiáltotta már messziről az őr.

János vajda leugrott a lováról és elébbement. Mikor összetalálkoztak, Hunyadi így szólt:

- No, mi az?

- A követek, akiket Kasztrióta Györgyhöz küldtél, visszatértek.

- Rohanj vissza a táborba és jelentsd, hogy azonnal ott leszek, addig is visszavonulhatnak a sátoraikba!

- Igenis, uram.

Ekkor a vitéz elviharzott, Hunyadi pedig azonnal lóra kapott, és a tábor felé vette az irányt.

Mihály és István kora délután érkeztek meg. Mikor az őr jelentette nekik, hogy János vajda azonnal megérkezik, addig is pihenjenek le, mind a hárman Mihály sátrába vonultak.

- Hát megérkeztünk. – mondta István.

- Igen – válaszolta Mihály.

Ahogy így beszélgettek, egyszer csak feltűnt egy szolga sátorajtóban.

- János vajda látni kíván titeket. – mondta.

Erre mindhárman a vajda sátora felé vették az irányt.

Mikor már János vajda sátorában ültek, Mihály előadta György úr üzenetét:

- György úr azt üzeni, hogy a levelet megkapta és számíthatsz rá, uram.

- Köszönöm fiúk, - mondta a vajda - tudtam, hogy tisztességgel fogjátok elvégezni a feladatot. Így jutalmatok sem marad el. Mindkettőtöket kapitánnyá nevezem ki. Amint

kiléptek innen, keressétek meg Kunderecki Miklós strázsamestert, ő elvezet az új századotokhoz és megmutatja az új sátorhelyeteket.

- Köszönjük, uram.

Ekkor János vajda az albánhoz szólt:

- Tudsz magyarul?

Az albán erre csak a fejét rázta, így János vajda albánra fordította a szót:

- Téged is megjutalmazlak. Te menj el a pénztároshoz és mutasd meg neki ezt az írást.

A vajda lúdtollat és papírt vett elő és gyorsan írt valmit, majd átnyújtotta az albánnak.

- Ez igazolja, hogy én adtam neked tíz aranyat.

A sarokban álldogáló szolgának intett.

- Ez az ember fog elkísérni a pénztárhoz, - mondta Hunyadi - aztán pedig a szállásodra. Holnap visszamehetsz Albániába. Kérlek szólj az uradnak, hogy üzenetét megkaptam. Az álcáról gondoskodni fogok. Mindhárman elmehettek.

Így Mihály és István boldogan léptek ki a sátorból. Lám a sok éves hű szolgálat meghozta a gyümölcsét, tiszt lettem. – gondolta Mihály, és elégedetten lépkedett Kunderecki strázsamester sátra felé.

Vége